

det Statstilskud, som det efter min Mening har Krav paa.

Den ærede Ordfører mener, at Spørgsmaalet om et Statsteater eller to Stats-teatre, Spørgsmaalet om en Adskillelse af de tre Kunstarter eller en Bevarelse af dem paa samme Scene for Tiden har mere akademisk end praktisk Interesse. Den ærede Ordfører kan have Ret, for saa vidt som Spørgsmaalet jo ikke ligger lige for, men det vil komme til at ligge for snart, i alt Fald inden Forløbet af den ny Prøveperiode, inden de 3 Aars Udløb. Den højtærede Kultusminister udtalte sig noget vagt om Muligheden af en Talescene og om sit hele Syn paa en saadan. Jeg haaber, at den højtærede Kultusminister inden de 3 Aars Forløb vil indsamle Materiale til en Bedømmelse af Teatrets pekuniære Situation, hvis en saadan Talescene oprettes. Flere af den højtærede Ministers politiske Venner mene jo, at en saadan Talescene bør tilstræbes. Et saa fremtrædende Medlem af Regeringspartiet som det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup) erklærede i Torsdags, at det, at alle Kunstarter vedblivende skulle arbejde paa samme Scene, ikke er virkelig økonomisk og endnu mindre kunstnerisk heldigt. Ja, selv den højtærede Kultusministers Kollega i Regeringen, den højtærede Udenrigsminister, har i et Interview til Tidsskriftet „Varden“ udtalt, at han anser en Adskillelse af Opera og Ballet fra Skuespil for ganske nødvendig, dersom vor Nationalscene skal kunne hævde sin Plads som en af Europas Førsterangscener. Højres og Socialdemokratiets Repræsentanter i Teaterudvalget stode saaledes ikke ene, naar vi bestemte hævdede, at den nuværende Ordning af Nationalteatrets Forhold baade af kunstneriske og af økonomiske Grunde bør erstattes af en bedre. Denne Ordning er nemlig ikke tidssvarende længere. Den stammer, som ogsaa Direktør Christiansen har gjort Rede for, fra en Tid, da København var en lille By, som hverken havde Skuespillere eller Publikum til mere end eet Teater. Siden da have vi faaet det ene Privatteater efter det andet, og naar den forstenede Levning fra gamle Dage, den kunstige Begrænsning i den frie Konkurrence, som hedder bunden Teaternæring, en Gang — og gid snart — ophører at eksistere, ville vi faa flere endnu. Teaterbesøget er stærkt og stadigt stigende. Privatteatrene kunne nu indrettes paa moderne Vis, og de kunne gagere de Skuespillere, som virkelig betyde noget for dem, højt. Ærede Medlemmer

af Teaterudvalget, som for nogle Uger siden aflagde et Besøg paa det kongelige Teaters Scene, fik et Indtryk af, hvor forældet Scenekonstruktionen er, og hvor lidet den svarer til de Krav, der nu stilles til en moderne Scene. Det kongelige Teater kan ikke paa langt nær gagere sine Skuespillere saa højt som Privatteatrene, selv om man medregner Feu'en og de Gratialer og andre Sportler, som den ærede Ordfører forleden omtalte — ogsaa jeg kender det hemmelige Aktstykke, som den ærede Ordfører holdt i sin Haand, og som han beklagede, han ikke maatte offentliggøre. Disse Gratialer og andre Sportler søbe ikke højt op, i det mindste ikke for Skuespillets Vedkommende.

Og hvad der for mig staar som Grundskaden ved det kongelige Teaters nuværende Forhold, Forbindelsen mellem Skuespil, Opera og Ballet, gør det umuligt for Teatret at bringe til Opførelse en passende Repræsentation af klassisk Skuespildigtning og moderne Skuespildigtning. Det forbyder sig selv. Der er simpelt hen ikke Plads til det i Repertoiret. Jeg underverderer paa ingen Maade den Tradition, der herigennem har knyttet de tre Kunstarter til hinanden, denne tætte Forening af Ord og Toner, om hvilken Heiberg sang saa net, men som ganske vist hører mere Fortiden end Nutiden og Fremtiden til. Paa nogle Punkter ville de tre Kunstarter endnu kunne supplere hinanden. Derfor ønsker jeg, at Forbindelsen mellem dem ikke skal hugges over, derfor ønsker jeg, at det ny Teater, Talescenen, skal rejses i Tilknytning til det gamle Teater og med Bibeholdelse af de tre Kunstarter under samme Styrelse. I Operahuset skulde saa spilles Operæer og de Skuespil, der kræve særlig stor Plads og særlig stort Udstyr under Medvirkning af Sang og Dans, og i Skuespilhuset skulde der spilles, foruden Skuespil, Vaudeviller og det lille Syngestykke. En saadan Ordning er med Held gennemført i flere af Udlandets Byer paa Københavns Størrelse, for Eksempel i München og Dresden, og som jeg har gjort mig Umage for at vise ærede Medlemmer: det er min absolute Tro, at en saadan Ordning vilde blive en god Forretning for Staten i det lange Løb.

Den højtærede Kultusminister spurgte mig om, hvorvidt jeg ved anden Behandling, da jeg nævned 100,000 Kr. som et meget lavt anslaaet Overskud for Talescens Vedkommende, havde medregnet Renter og Afdrag. Nej, det har jeg ikke. Disse